

INDEX

PROOEMIUM pag. 3-10

PARS PRIOR

DE PECCATO MORTALI

CAPUT PRIMUM

De actu peccati

QUAEST. 71. — De ratione seu definitione eius	11
<i>Quod in moralibus bonum et malum contrarie opponuntur.</i>	12-15
<i>Quod ad rationem peccati duo concurrunt: substantia actus, et defectus rectitudinis.</i>	15-18
<i>Quod privatio debitae rectitudinis actui morali inest, in quantum caret commensuratione ad regulam legis aeternae per dictamen conscientiae voluntati applicatam</i>	19-23
<i>Quod malum morale nec esse nec concipi ullo modo potest, abstractione facta a lege Dei et sine quem respicit lex divina, et quod peccati philosophici notio est metaphysice repugnans</i>	23-30
<i>Quod lex Dei quaedam prohibet intentione primaria, quaedam vero intentione secundaria tantum; et quod ideo, quidam actus dicuntur mali in quantum sunt contra legem, alii vero in quantum sunt praeter</i>	30-35

- THESIS I. — Peccatum mortale ex parte substantiae actus convenienter definitur, dictum vel factum vel concupitum contra legem aeternam. Ex parte vero defectus seu privationis, aversio a Deo fine ultimo per voluntariam conversionem ad bonum commutabile. 35-37
 COROLLARIUM — *Ergo in malitia mortalis peccati aliquid considerari debet ut materiale, et aliquid ut formale; ut materiale quidem, quatenus homo se convertit ad id quod est extra ordinem finis, indebito modo fruens creatura; ut formale vero, quatenus ita ad creaturam convertitur ut a Deo sese avertat, in commutabili bono suum ultimum finem constituens.* . . . 39-40
 QUAEST. 72-73. — De distinctione peccatorum
 THESIS II. — Peccata specie distinguuntur ex parte actus voluntarii, potius quam ex parte inordinationis in peccato existentis, secundum obiecta moraliter mala ad quae peccans convertitur 41-52
 THESIS III. — Non omnia peccata mortalia sunt inter se paria, sed dantur alia aliis graviora, sive ex genere suo, sive ex circumstantiis intra eandem speciem aggravantibus, sive demum ex maiori intensione voluntatis . . . 51-56
 QUAEST. 74-84. — De subiecto et causis peccatorum 56-52

CAPUT SECUNDUM

De his quae actum peccati consequuntur.

- QUAEST. 85. — De corruptione boni naturae 59-64
 QUAEST. 86. — De reatu culpae et macula peccati 61
 THESIS IV. — Peccatum habituale, formali quidem significatione dicit permanentem actus peccaminosi reitatem qua constituitur homo in statu aversionis a Deo, significatione vero materiali in praesenti ordine naturae elevatae, dicit privationem gratiae sanctificantis prout dependentem ab actu qui praecessit et imputabiliter adhuc in esse perseverat . . . 62-64

THESIS V. — Macula peccati est re idem cum culpa habituali, sed ratione differt, et ideo dupliciter potest peccatum auferri, vel per modum ablutionis maculae, ut fit in baptismo, vel per modum remissionis culpae, ut in Sacramento Poenitentiae	68-69
QUAEST. 87. — De reatu poenae	69
<i>De ratione poenae in generali</i>	70-71
<i>De poena concomitante et poena inflicta</i>	71-73
<i>De poena quae infligitur in remedium salutis, et ea quae est ex pura iustitia in vindictam violationis ordinis</i>	73-74
<i>De poena inflicta futuri saeculi, prout in poenam damni et poenam sensus dividitur.</i>	74-77
THESIS VI. — Omne peccatum inducit reatum poenae proportionatae pro futura vita in foro Dei	78-79
THESIS VII. — Omne et solum peccatum mortale per se inducit reatum poenae aeternae, quae etiam est duplex: poena quidem damni respondens inordinationi aversionis a vero ultimo fine, et poena sensus respondens inordinationi conversionis ad indebitum finem. Porro aeternae punitionis ultima ratio est aeterna permanentia moralis inordinationis in humana voluntate, quae post mortem circa ultimum finem amplius flexibilis non est, sed in eo fine cui in instanti mortis adhaerebat, immobiliter ac necessario ex rei natura obfirmatur	79-92
COROLLARIUM — <i>Licet in iustificatione impii remissio culpae necessario inferat remissionem reatus poenae aeternae, nihil tamen prohibet quin post iustificationem adhuc remaneat reatus poenae temporalis.</i>	93-96

PARS POSTERIOR

De peccato veniali.

QUAEST. 88-89. — Introductio	99
THESIS VIII. — Per lignum, fenum, et stipulam, quae I Cor. III-12, dicuntur iuxta poni fundamento spiritualis aedificii, intelligi debent	

- THESIS I. — Peccatum mortale ex parte substantiae actus convenienter definitur, dictum vel factum vel concupitum contra legem aeternam. Ex parte vero defectus seu privationis, aversio a Deo fine ultimo per voluntariam conversionem ad bonum commutabile. 35-37
 COROLLARIUM — *Ergo in malitia mortalis peccati aliquid considerari debet ut materiale, et aliquid ut formale; ut materiale quidem, quatenus homo se convertit ad id quod est extra ordinem finis, indebito modo fruens creatura; ut formale vero, quatenus ita ad creaturam convertitur ut a Deo sese avertat, in commutabili bono suum ultimum finem constituens.* . . . 39-40
 QUAEST. 72-73. — De distinctione peccatorum
 THESIS II. — Peccata specie distinguuntur ex parte actus voluntarii, potius quam ex parte inordinationis in peccato existentis, secundum obiecta moraliter mala ad quae peccans convertitur 41-50
 THESIS III. — Non omnia peccata mortalia sunt inter se paria, sed dantur alia aliis graviora, sive ex genere suo, sive ex circumstantiis intra eandem speciem aggravantibus, sive demum ex maiori intensione voluntatis . . . 51-56
 QUAEST. 74-84. — De subiecto et causis peccatorum 56-52

CAPUT SECUNDUM

De his quae actum peccati consequuntur.

- QUAEST. 85. — De corruptione boni naturae 59-61
 QUAEST. 86. — De reatu culpae et macula peccati 61
 THESIS IV. — Peccatum habituale, formali quidem significatione dicit permanentem actus peccaminosi reitatem qua constituitur homo in statu aversionis a Deo, significatione vero materiali in praesenti ordine naturae elevatae, dicit privationem gratiae sanctificantis prout dependentem ab actu qui praecessit et imputabiliter adhuc in esse perseverat . . . 62-63

THESES V. — Macula peccati est re idem cum culpa habituali, sed ratione differt, et ideo dupliciter potest peccatum auferri, vel per modum ablutionis maculae, ut fit in baptismo, vel per modum remissionis culpae, ut in Sacramento Poenitentiae	68-69
QUAEST. 87. — De reatu poenae	69
<i>De ratione poenae in generali</i>	70-71
<i>De poena concomitante et poena inflicta</i>	71-73
<i>De poena quae instigitur in remedium salutis, et ea quae est ex pura iustitia in vindictam violationis ordinis</i>	73-74
<i>De poena inflicta futuri saeculi, prout in poenam damni et poenam sensus dividitur.</i>	74-77
THESES VI. — Omne peccatum inducit reatum poenae proportionatae pro futura vita in foro Dei	78-79
THESES VII. — Omne et solum peccatum mortale per se inducit reatum poenae aeternae, quae etiam est duplex: poena quidem damni respondens inordinationi aversionis a vero ultimo fine, et poena sensus respondens inordinationi conversionis ad indebitum finem. Porro aeternae punitionis ultima ratio est aeterna permanentia moralis inordinationis in humana voluntate, quae post mortem circa ultimum finem amplius flexibilis non est, sed in eo fine cui in instanti mortis adhaerebat, immobiliter ac necessario ex rei natura obfirmatur	79-92
COROLLARIUM — <i>Licet in iustificatione impii remissio culpaee necessario inferat remissionem reatus poenae aeternae, nihil tamen prohibet quin post iustificationem adhuc remaneat reatus poenae temporalis.</i>	93-96

PARS POSTERIOR

De peccato veniali.

QUAEST. 88-89. — Introductio	99
--	----

THESES VIII. — Per lignum, fenum, et stipulam, quae I Cor. III-12, dicuntur iuxta poni fundamento spiritualis aedificii, intelligi debent

- peccata venialia; unde recte damnata est in Baio propositio asserens nullum peccatum esse ex natura sua veniale, sed omnem culpam mereri poenam aeternam 99-105
- THESIS IX. — Peccatum veniale, si ety mon vocis attendatur, nihil aliud est quam peccatum ex sese reparabile; si autem attendatur ultima ratio impositionis nominis, est actus moraliter malus qui non tollit principium ordinis per aversionem a Deo, et pro tanto dici debet praeter potius quam contra legem aeternam, sive sit venialis ex genere suo, sive ex imperfectione actus tantum. 105-112
- COROLLARIUM. — *In angelo peccatum veniale omnino esse non potest; sed nec potuit esse in homine quamdiu per gratuitum originalis iustitiae donum inferiora sub superioribus infallibili ordine continebantur* 112-116
- THESIS X. — Peccatum veniale habituale est ipse peccati actus, prout imputabiliter permanens denominat hominem reum cuiusdam deviationis extra et praeter ordinem veri ultimi finis. Coniunctum cum mortali participat eius irreparabilitatem et per accidens habet in inferno poenam aeternam; in iusto autem est simpliciter et absolute ab intrinseco auferibile, poena expiandum temporali tantum . . . 117-121
- EPILOGUS 123-125
-